

perquè com que està tan dèbil i malalta, segur que això la reconfortarà. Sigues amable i educada amb ella i saluda-la de part meva, i ni se t'acudeixi començar a tafanejar pels voltants quan arribis a casa seva! Vés-te'n abans que piqui el sol i fes el favor de comportar-te tal com correspon a una jove de la teva edat: res de rondar per fora i encara menys allunyar-te del camí, perquè si caus i es trenca l'ampolla, la pobra àvia es quedarà sense res.

La Caputxeta Vermella va prometre ser obedient i, sense pensar-s'ho dues vegades, va agafar el camí de casa l'àvia, que vivia enmig del bosc a una mitja hora del poble.

Tan bon punt la Caputxeta va començar a endinsar-se al bosc, gairebé va topar de nassos amb el llop, però com que ella no sabia que era un animal tan malvat tampoc no es va espantar.

—Bon dia, Caputxeta! —va dir-li el llop.

el pastís i va veure el vi que li portava la Caputxeta, es recuperà de la seva malaltia; i la mateixa Caputxeta va pensar: «Ui, ui, ui! La pròxima vegada que vulguis allunyar-te del camí per endinsar-te al bosc i, a més, tota sola, quan ta mare t'ho ha prohibit, t'ho pensaràs dues vegades».

Vet aquí un gat, vet aquí un gos, però aquest conte encara no s'ha fos, perquè corre el rumor entre la gent de la comarca que, en una altra ocasió que la Caputxeta també volia portar un pastís acabat de fer a la seva àvia velleta, un altre llop li sortí al pas i volgué convèncer-la que es desviés del camí. Amb la gran diferència que, aquest cop, la Caputxeta va tenir cura de seguir sempre el camí de cara sense girar-se enrere i que tot just va arribar a casa de la iaia va explicar-li amb tots els pèls i senyals el que havia passat:

—Ai, ai, ai! M'he trobat amb un llop que ha estat molt amable i m'ha desitjat bon dia,

